

Η υπομονή του Ιερέα και η παρηγορία του Αγίου

Γνώρισα

έναν υπέργηρο ιερέα με 70 χρόνια στην ιεροσύνη. Χή-ρεψε από πολύ νωρίς, υστέρα από 12 χρόνια γάμου. Από την έγγα-μη του ζωή απέκτησε 7 παιδιά, τα οποία μεγάλωσε με πολύ μεγάλο κόπο, χωρίς να βάλει άνθρωπο στο σπίτι του ούτε συγγενή για να βοηθήσει στη μαρτυρική ανατροφή τους. Ταυτόχρονα έπρεπε να αντιμετωπίζει όλα τα προβλήματα πού έχει μια ενορία με την πληθώρα των λειτουργικών και ποιμαντικών καθηκόντων. Παράλληλα έπρεπε να αντιμετωπίζει με ηθική αξιοπρέπεια και το οξύ πρόβλημα της προσωπικής του χηρείας, διότι ήταν νέος στην ηλικία άνθρωπος. Έτσι είχε βαθύτατο πόνο στην καρδιά, πού τον έβγαζε πολλές φορές όταν λειτουργούσε.

Τα χρόνια κυλούσαν... κάποια όμως Κυριακή μηνός Ιουλίου, καθ' όν χρόνον λειτουργούσε και είχε φθάσει στον Χερουβικό ύμνο, τη στιγμή πού έκλινε το κεφαλάκι του και άρχισε να διαβάζει την ευ-χή, πού ανήκει αποκλειστικά και μόνο στον λειτουργό ιερέα: «Ου-δείς άξιος των συνδεδεμένων ταίς σαρκικαίς επιθυμίαις και ηδοναίς...» εντελώς απροσδόκητα άστραψε ο τόπος σαν να έγινε ένας δυνατός σεισμός, του οποίου ή φωτοπλημμύρα εξαφάνισε τα πάντα γύρω του: την κόγχη, τους τοίχους του αγίου Βήματος και όλον τον Ναό.

Κατακλύσθηκε από τόσο υπερκόσμιο φως, πού δεν μπορούσε πλέον να το δη και έκλεισε τα μάτια του, πέφτοντας συγχρόνως στα γόνατα μπροστά στην αγία Τράπεζα. Δεν μιλούσε. Βουβάθηκε και δεν μπορούσε να άνοιξη πλέον τα μάτια του από την εκτυφλωτική λαμπρότητα αυτού του φωτός των χιλίων ήλιων...

Ψυχοσωματικά όμως μου δώρισε τόση γαλήνη, τόση ειρήνη και τόση θεία ευφροσύνη, πού την απολάμβανε κάθε κύτταρο της υπάρξεως μου...Πολλά συναισθήματα ουράνια και πέρα από κάθε λογική πλημμύρισαν την ψυχή μου, την καρδιά μου, το είναι μου, όλες μου τις αισθήσεις, όλους τους πόρους του σώματος μου, μέχρι και στα κόκαλα μου εισήλθε ή υπέρλογη αυτή ειρήνη και μακαριότητα, πού δεν ήθελα άλλο να ζήσω, αλλά να πεθάνω μέσα σε αυτή την ακατάληπτη ευτυχία πού ζούσα.

Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε...και να πού όλα πέρασαν, έφυγαν κι εγώ ήμουν ακόμη γονατιστός μπροστά στην αγία Τράπεζα, εκστατικός και τρισευτυχισμένος! Σαν αστραπή πέρασε ένας λο-γισμός και μου είπε: «Ένα λεπτό ακόμη και θα πέθαινες.. Η θεία μακαριότητα της Τριαδικής Βασιλείας του Θεού δεν βαστάζεται α-πό το ανθρώπινο σαρκίον» και τότε σηκώθηκα κατασυγκινημένος. Άλλωστε έξω ο ιερο-ψάλτης είχε τελειώσει το Χερουβικό. Τελείωσα την ευχή, θυμιάτι-σα και με φόβο, συντριβή και συγκίνηση πολλή έκανα την Μεγάλη Είσοδο. Τα βήματα μου όχι σταθερά, αλλά και ή εκφώνησης «Πάντων η-μών μνησθείη Κύριος ο Θεός...» ήταν σαν την κραυγή του ληστού πά-νω στο σταυρό ».

Τόσο δυνατή, συντετριμμένη και ικετευτική ήταν ή κραυγή του λειτουργού αυτού ιερέως, αλλά και τόση συγχρόνως ή έκφρασης της μεγάλης του ευγνωμοσύνης. Από τότε δόξαζε τον Θεό: και για τη χηρεία του και για τα ορφανά παιδιά του και για την ανθρώπινη μοναξιά και για τις αρρώστιες και για τα βάσανα και για τις ιερατικές του ταλαιπωρίες και για κάθε θλίψη της ζωής του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΠΑΤΗΡ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ. ΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Πηγή: askitikon.eu